

Lethe - De rivier van de vergetelheid

Lethe

De rivier van de vergetelheid

Arie van Doorn

Copyright © 2023 Arie van Doorn
Uitgever: Brave New Books
Redactie: Liesbeth Sollie
Eerste druk mei 2023
ISBN 9789464806236

Dit boek is fictie. Elke relatie met bestaande personen, organisaties of bedrijven berust op toeval. De auteur wil nadrukkelijk geen relatie leggen tussen de in dit boek gebruikte namen van bedrijven of organisaties en de georganiseerde misdaad of andere illegale praktijken.

“Lethe - De rivier van de vergetelheid” is het eerste deel van de serie “Rivieren van de onderwereld”. In de Griekse mythologie kent de onderwereld, ofwel het dodenrijk, vijf rivieren. Lethe, de rivier van de vergetelheid is daar één van. Uit deze rivier drinken de doden om hun aardse leven te vergeten.

De moderne samenleving kent ook middelen om te vluchten uit het dagelijkse bestaan, onschuldige en minder onschuldige. Met de effecten van de minder onschuldige middelen krijgen politiefunctionarissen met een zekere regelmaat te maken.

Inspecteur Roemer Bosch is één van die politiemensen. Hij werkt samen met zijn collega's in de gemeente Weddersum in het noorden van Nederland. Weddersum is een fusiegemeente, ontstaan uit een aantal kleinere kernen die in het kader van schaalvergroting en rationalisatie zijn samengevoegd.

San Gwann, Malta

Warffum, Nederland

Mei 2023

1 Een typische dinsdagmorgen	5
2 Het dossier	15
3 Thanatos	21
4 Kroegentocht en kerkenpad	22
5 Thanatos	28
6 Verhuisbewegingen	29
7 Nachtelijk bezoek	32
8 Persvrijheid	37
9 Thanatos	42
10 Rumoer in Utrecht	44
11 Thanatos	52
12 Nieuwe informatie	58
13 Huib Vlietstra	60
14 Gesprekken	65
15 Nog een rondje?	68
16 Hogerhand	71
17 Thanatos	75
18 Dating voor senioren	77
19 Thanatos	80
20 Een korte ondervraging	83
21 Een wat langere ondervraging	85
22 Asclepius	92
23 Overleg en verantwoording	94
24 Thanatos	100
25 Ondertussen in Weddersum	101
26 Thanatos	107
27 De Samaritaan	108
28 Thanatos	110
29 De Samaritaan	114
30 Thanatos	116
31 De tip	119
32 Iets concreter	124
33 De tweede tip	133
34 Thanatos	141
35 Den Roode Looper	144

36 Gjalt den Ouden	164
37 De persconferentie	168
38 De Samaritaan	174
39 Asclepius	177
40 De Samaritaan	182
41 Thanatos	185
42 De Samaritaan	188
43 Thanatos	195
44 Overal is wel wat	198
45 Weer een tip	200
46 Eureka	203
47 Asclepius	212
48 Joke van Rossum	215
Epiloog	218

1 Een typische dinsdagmorgen

Inspecteur Roemer Bosch betrad het politiebureau van Weddersum stipt om tien minuten voor negen op die dinsdagochtend, net als elke werkdag. Hij groette de receptionist vriendelijk, ondanks het feit dat hij slecht geslapen had. Bosch was van mening dat men zijn eigen problemen niet op zijn medeburgers moest afreageren, ondanks het feit dat de wereld soms wel heel erg tegen hem leek samen te spannen.

Hij had een theorie over dinsdagen. Iedereen verafschuwde maandagen, omdat dit de eerste dag van de werkweek was. Bosch daarentegen was ervan overtuigd dat de maandag wel meeviel. Op die dag was iedereen voorbereid op het feit dat het een lastige dag zou worden. Des te harder viel de dinsdag vaak tegen, was zijn stelling. Zijn collega's deden zijn theorie schouderophalend af, maar dat veranderde niets aan de overtuiging van Roemer Bosch. Ook nu weer was hij ervan overtuigd dat het onheil hem op deze dag snel zou treffen.

Hij pakte zijn post uit het daarvoor bestemde vak achter de receptie en liep richting zijn bureau. 'Goedemorgen Bosch, precies de man die ik zoek' hoorde hij een bekende stem achter zich. 'Commissaris Van Rossum, wat een genoegen u op deze zonnige dinsdagmorgen te treffen' reageerde Bosch. Joke van Rossum kende haar pappenheimers en Roemer Bosch had -zo wist ze dondersgoed- een vrij uitgebreide gebruiksaanwijzing. Desalniettemin was hij een steunpilaar voor het korps, dat viel niet te ontkennen. Toch trapte ze in zijn valkuil en antwoordde 'Zonnige dinsdagmorgen? Het zeikt van de regen man'. Inspecteur Bosch maakte een zwierige buiging en zei 'Toch verlicht uw aanwezigheid mijn ochtend, waarde commissaris'.

Van Rossum beet op haar tong en nam haar verlies vrouwmoedig. 'Heb je een momentje voor me, Roemer? Ik heb een nieuwe zaak voor je' zei ze. Hem mee wenkend liep ze naar haar kamer. Roemer Bosch volgde haar en sloot de deur achter zich. Van Rossum gebaarde hem te gaan zitten en begon 'De Utrechtse recherche heeft aanwijzingen dat ergens binnen ons werkgebied een groot drugslab actief is. Aangezien we weten dat de onderwereld overal zijn contacten en bronnen heeft, moet het onderzoek naar de locatie daarvan en alles daaromheen zo onopvallend mogelijk gebeuren. Ik wil jou vragen de leiding van het onderzoek op je te nemen. Maar niet in je eentje. Vandaag start een nieuwe collega op het bureau. Hij heeft de afgelopen jaren als rechercheur zijn sporen verdiend in Rotterdam en is goed thuis in de wereld van drugs en dealers'.

Bosch vroeg enigszins argwanend 'En wat doet een beambte uit een wereldstad als Rotterdam nu in een beduidend rustigere gemeente als Weddersum?' De commissaris glimlachte en antwoordde 'Zijn echtgenote komt van origine uit deze regio en had heimwee. Vandaar dat collega El Jazouli overplaatsing naar het noorden des lands heeft aangevraagd'. Roemer Bosch knikte begrijpend en zei 'Prijswaardig, moet ik zeggen. Wanneer kan ik met hem kennismaken?' Van Rossum keek op haar horloge en antwoordde 'Nu, lijkt me zo, momentje'.

Ze liep naar de deur van haar kantoor en kwam even later terug met een man van -naar Bosch' inschatting- begin dertig, die glimlachend op hem afliep en hem de hand toestak. 'Abdelkarim El Jazouli, zeg maar Abdel, aangenaam'. Bosch schudde de hem toegestoken hand en antwoordde 'Roemer Bosch, het is me een genoegen'. Op het eerste gezicht kwam El Jazouli hem als een prettige en open persoon over. De commissaris zag dat de mannen een klik leken te hebben en vroeg 'Wil jij een voorstelrondje doen Bosch?' Deze

bevestigde en Van Rossum voegde eraan toe 'Ik geef je een kopie mee van de dossiers die de Utrechtse collega's hebben aangelegd. Laat ze niet slingeren, ook niet hier op het bureau. We willen geen enkel risico nemen'. El Jazouli trok vragend de wenkbrauwen op en Bosch zei sussend 'Dat komt straks, eerst dat voorstelrondje maar even doen'. Hij tikte tegen de rand van de grijze Fedora die zijn handelsmerk was en zei ter afscheid 'Commissaris'. Deze antwoordde 'Succes mannen en houd me op de hoogte alsjeblieft'.

De nieuwbakken collega's sloten de deur achter zich en Roemer Bosch zei 'Ik verwacht niet van je dat je alle namen meteen gaat onthouden, maar prent in ieder geval die van onze onvolprezen receptionist in je hoofd, die man is goud waard. Gerben Sytsma is een geboren Fries, maar woont al het grootste gedeelte van zijn leven in Weddersum. Maak nooit de fout hem te pesten met het feit dat hij een Fries is, die vergissing hebben anderen al eerder gemaakt en dat is hen niet goed gekomen. Gerben beheert naast de receptie ook onze archieven en heeft een nagenoeg fotografisch geheugen. En geloof me, dat scheelt soms enorm in de zoektijd naar dossiers en dwarsverbanden'. Abdel knikte begripend en antwoordde 'Ik zal eraan denken'.

Vervolgens leidde Bosch hem langs de aanwezige collega's en El Jazouli schudde veel handen en probeerde de bijbehorende gezichten en namen te onthouden. Hij realiseerde zich dat het enige tijd zou vergen tot hij iedereen kende, maar dat was geen ramp. Na het voorstelrondje troonde Bosch hem mee naar buiten. Het was inmiddels droog geworden en een waterig zonnetje brak door.

Ze liepen naar Roemer's auto en stapten in. El Jazouli keek bewonderend om zich heen. 'Een klassieker' zei hij. 'Saab 99 als ik het goed zie'. Roemer Bosch knikte en zei 'Uit 1982, zelf gerestaureerd. Heeft inmiddels meer dan een half miljoen

kilometer op de teller, maar hij laat me nooit in de steek'. Abdel streek keurend met de hand over het dashboard, dat er uit zag alsof de auto de vorige dag uit de showroom was gereden. Ook de bekleding van de stoelen en eigenlijk alle details maakten een bijna nieuwe indruk. 'Dat zal best een werk geweest zijn' kon hij zich voorstellen. Bosch beaamde dat en vertelde 'In totaal heb ik er drie jaar over gedaan, maar het was de moeite meer dan waard'. Hij startte en reed weg. 'Waar gaan we eigenlijk naartoe?' vroeg zijn collega. Roemer glimlachte en antwoordde 'We gaan naar mijn vaste visstek'.

Abdel El Jazouli trok de wenkbrauwen op, maar onthield zich van commentaar. Ze reden de polder in en na zo'n tien minuten parkeerde Bosch de auto schuin naast een dikke treurwilg. Ze stapten uit en Roemer opende de kofferbak. Een blik onder de klep leerde El Jazouli dat zijn nieuwe collega geen geintje had gemaakt. Hij zag een grote parasol met standaard, een hengel in drie delen, een viskoffer en enkele klapstoeltjes.

Stoïcijns begon Bosch de boel uit te laden. Abdel hielp hem een handje en even later zaten ze op de klapstoeltjes, terwijl Roemer Bosch de hengel zorgvuldig in elkaar schoof. Daarna opende hij de viskoffer en selecteerde nauwgezet een dobber en een haakje. Na de hengel daarmee te hebben gecombineerd, wierp hij uit en plaatste de hengel in de standaard. Tevreden leunde hij achterover en keek naar de strakblauwe lucht.

'Hier ga ik altijd naartoe om na te denken' verklaarde hij. 'Op het bureau lukt dat niet. Teveel afleiding, altijd wel iemand die een vraag heeft'. El Jazouli knikte begripvol en zei voorzichtig 'Maar is het niet handig om aas aan de haak te doen?' Bosch glimlachte medelijdend en antwoordde 'Welnee, dan loop je het risico dat je iets vangt en dat leidt alleen maar af'. Abdel

begreep dat zijn nieuwe collega een zekere gebruiksaanwijzing had, maar zei verder maar niets.

Ook El Jazouli leunde achterover en vroeg 'En waar gaan we precies over nadenken?' Roemer Bosch trok het dossier dat hij van commissaris Van Rossum had gekregen tevoorschijn en wapperde er demonstratief mee. 'Een tip van de collega's in Utrecht. Ergens in ons werkgebied zou een groot drugslab actief zijn. De commissaris wil dat er zo weinig mogelijk mensen van weten om lekken te voorkomen. Jij weet waarschijnlijk als geen ander dat de grote jongens over veel contacten beschikken, helaas ook in onze eigen kringen'.

Abdel knikte bevestigend en antwoordde 'Dat heb ik maar al te vaak gemerkt, jammer genoeg. Heb je het dossier al gelezen?' Bosch schudde het hoofd en zei 'Nee, ik kreeg het net van de commissaris. Maar voordat we ons daarin verdiepen, moesten we maar eens filosoferen over zo'n drugslab. Wat komt daar allemaal bij kijken, wat is er voor nodig, wat zijn handige locaties, dat soort dingen. Jij hebt in Rotterdam op dit terrein gewerkt. Wat zijn jouw ervaringen?'

El Jazouli haalde de schouders op en antwoordde 'Met drugslabs heb ik geen ervaring, ik was met name actief in het opsporen van dealers en het oprollen van hun netwerken. Maar ook bij operaties in de haven. Rotterdam is natuurlijk een berucht doorvoerpunt wat dat betreft'. Roemer knikte nadenkend. 'Ja, in Rotterdam een drugslab opzetten is waarschijnlijk wat te opvallend. Iets te druk bevolkt, zal ik maar zeggen'.

Abdel beaamde dit en vroeg 'Tegenwoordig proberen die bendes steeds vaker voet aan de grond te krijgen op het platteland, hebben jullie daar ook signalen van in en rond Weddersum?' Bosch keek even nadenkend voor zich uit en zei toen 'Nee, niet dat ik weet. Op zich wel vreemd trouwens,

want je hoort inderdaad veel verhalen over boeren die bezocht worden door tussenpersonen om hun schuur te verhuren tegen een lucratieve vergoeding. Maar hier is me nog nooit iets ter ore gekomen, terwijl ik toch best goede contacten onder de bevolking heb. Ik woon al bijna mijn hele leven in dit gebied, moet je weten’.

‘Dan kan ik me voorstellen dat je hier heel wat mensen kent’ reageerde El Jazouli. ‘Hoeveel inwoners telt Weddersum in totaal?’ Bosch vertrok de mond en antwoordde ‘Weddersum is een fusiegemeente, zoals je waarschijnlijk weet. Het bestaat uit in totaal vijf grotere kernen en enkele tientallen typische kerkdorpjes. Bij elkaar heeft de gemeente zo’n kleine vijftigduizend inwoners. Het oppervlak is behoorlijk groot, dus er is plek zat om ergens een drugsclub onder te brengen’. Zijn nieuwe collega zei peinzend ‘Plek zat, dat is zeker. Maar met ruimte alleen red je het niet. Je moet stroom hebben, water en goede aan- en afvoer routes die niet al te veel opvallen’.

‘Hm’ deed Roemer Bosch. ‘Je moet de chemicaliën aanvoeren en de pillen afvoeren zonder slapende honden wakker te maken. Hier op het platteland kennen we elkaar, dus het valt op als er plotseling vreemde auto’s af en aan rijden’. Abdel knikte en antwoordde ‘Dus dat zou dan in voertuigen moeten gebeuren, die men hier verwacht. Bezorgdiensten, PostNL-busjes en zo’.

Bosch was dat met hem eens. ‘En voor wat betreft die elektriciteit en water, er zijn hier meer dan genoeg boerenschuren die dan als plek in aanmerking komen. Blijft de vraag hoe we erachter komen, in welke schuur precies we moeten zoeken. De meeste agrariërs zijn nogal op zichzelf, dat brengt het beroep met zich mee. Om nog maar te zwijgen over de onderlinge afstanden tussen de boerderijen. In een stad en zelfs in een dorp mag je nog verwachten dat het de burens opvalt als er iets verdachts gebeurt in een woning, maar

zodra je hier buiten de bebouwde kom bent, is die kans veel kleiner. Maar we mogen de moed natuurlijk niet meteen opgeven. In een gemeente als Weddersum zijn er dan twee belangrijke plekken waar men veel kan horen over wat er gebeurt’.

Hij keek El Jazouli aan en trok de wenkbrauwen op. Deze grijnsde en reageerde ‘Laat me raden, de kroeg en de kerk’. Roemer glimlachte waardierend en vervolgde ‘En door het geringe inwonersaantal van onze gemeente zijn er van allebei maar een paar handenvol’.

Bosch begon zijn visgerie in te pakken en besloot ‘Dus moesten we de komende dagen maar eens gebruiken om die kroegen en kerken allemaal een keer te bezoeken. We beginnen in Pokhengelderzand, een kerkdorpje ongeveer vijf kilometer verderop’. Hij sloot de kofferbak van zijn Saab en ze stapten in. Bosch startte de motor en draaide de auto de weg weer op.

Enkele minuten later zag Abdel het bordje “Pokhengelderzand - gemeente Weddersum” rechts voor zich. ‘Zoals zo vaak liggen de kerk en de kroeg hier tegenover elkaar’ zei Bosch. ‘Dat is voor beide partijen prettig. De pastoor kan in de gaten houden wie er te vaak naar de kroeg gaat en daar zijn preek op aanpassen. En de mensen kunnen na het aanhoren van de zoveelste preek vol hel en verdoemenis meteen oversteken naar de kroeg om zich wat troostrijk vocht te laten tappen en die preek zo snel mogelijk te vergeten’. El Jazouli knikte begrijpend en vroeg ‘Dus welke volgorde houden wij aan?’ Zijn collega antwoordde zonder blikken of blozen ‘Eerst naar de kerk natuurlijk, zoals elke rechtschappen beambte betaamt’.

Ze stapten de kleine kerk in, waar de pastoor net bezig was het gordijn van de biechtstoel recht te strijken. Toen hij de twee zag binnenkomen, trok hij het gordijn open en maakte

een uitnodigend gebaar. 'Inspecteur Bosch, wat een genoeg. Kom je eindelijk ter biecht?' De aangesprokene antwoordde 'Dat zou teveel van uw kostbare tijd in beslag nemen, meneer pastoor. En met de hoeveelheid zondaars hier kunt u zich dat niet permitteren, anders zou de politiemacht in actie moeten komen om de verkeersstroom te reguleren'. De mannen lachten en schudden elkaar de hand. Bosch gebaarde naar El Jazouli en zei 'Dit is mijn nieuwe collega Abdel El Jazouli. Pastoor Bert Kremer en ik hebben nog samen op school gezeten in Heedem lang geleden'.

El Jazouli schudde de hand van de pastoor en zei 'Aangenaam meneer pastoor. Dus als ik eens wat vragen heb over het verleden van mijn collega, kan ik bij u terecht?' Kremer schudde het hoofd en antwoordde 'Dat valt helaas allemaal onder het biechtgeheim. En dat is jammer, anders zou ik er boeken over kunnen schrijven'. 'Hoho' protesteerde Bosch 'Ik was altijd een heel braaf jongetje'. De pastoor glimlachte minzaam en reageerde 'Of boer Derksen dat ook zou vinden, waag ik te betwijfelen. Om over de ouders van Annechien Verdaesel nog maar te zwijgen'.

'Over jeugdzonden gesproken' praatte Bosch eroverheen. 'Heb je toevallig de laatste tijd nog nieuwe zondaren in het dorp gezien Bert?' De pastoor zuchtte en antwoordde 'Pokhengelderzand heeft zich de laatste jaren al niet meer mogen verheugen in nieuwe instroom helaas. Mijn eigen kudde wordt ook alleen maar kleiner, vrees ik. Dus nee Roemer, geen nieuwe zondaren. Zoek je iemand in het bijzonder?'

Bosch maakte een berustend handgebaar en zei 'Dat valt dan weer onder mijn beroepsgeheim Bert. Dank voor je tijd in ieder geval en tot ziens weer'. Ook Abdel groette de pastoor vriendelijk en de twee liepen de kerk uit. Aan de overkant werd het bord op de deur van de kroeg net omgedraaid van

“Gesloten” naar “Open”. Achter de ruit ontwaarde El Jazouli een grijzend hoofd dat hen met belangstelling opnam. Bosch, die de blik van Abdel zag, lichtte toe ‘Janus van Beek, de uitbater’.

Ze staken de straat over en stapten het etablissement binnen. ‘Koffie, Bosch?’ vroeg de kroegbaas. De inspecteur knikte en keek zijn collega vragend aan. ‘Twee graag’ zei El Jazouli. Hij stak zijn hand uit en stelde zich voor. Van Beek schudde hem de hand en pakte een dampende pot van een werkblad. ‘Net vers gezet’ zei hij en schonk drie koppen vol.

‘Hoe is het leven Janus’ vroeg Roemer Bosch. De aangesprokene haalde de schouders op en antwoordde ‘Hard werken voor een hongerloontje Roemer, ik had beter op moeten letten op school, dan was ik misschien net als jij naar het Gymnasium gegaan en was in een beter betaalde baan terecht gekomen’. Deze grijnsde en zei ‘Verkijk je niet op het inkomen van een eenvoudige politiebeambte Janus, dat valt nog vies tegen. En daarbij, dat zou toch niets voor jou zijn geweest? Jij was altijd al liever eigen baas’.

El Jazouli glimlachte en zei ‘Laat me raden, zeker ook samen op school gezeten’. Van Beek knikte en antwoordde ‘In Heedem, samen met die bidlip van de overkant’. Abdel humde begrijpend en zag de ogen van de kroegbaas vrolijk fonkelen. ‘Meneer pastoor noemt mij altijd een Hedonist en ik hem een bidlip, maar Bert Kremer is een fijne vent’.

Terwijl ze van de koffie genoten, ging het gesprek over koetjes en kalfjes, totdat Bosch langs zijn neus weg vroeg of er nog nieuwe klandizie was de laatste tijd. Janus van Beek grijnsde breed en antwoordde ‘En ik maar denken dat je voor mijn lekkere koffie kwam. Maar ik kan je niet helpen Roemer. Mijn enige omzetting is te herleiden naar het feit dat pastoor Kremer de neiging heeft steeds zwaardere preken te schrijven

en dat jaagt de mensen naar mijn tap'. Bosch knikte en reageerde 'Zo houden jullie elkaars omzet op peil, ook een mooie handel'. Hij rekende af en ze namen afscheid van de kroegbaas. 'Welkom in Weddersum trouwens, inspecteur El Jazouli. En sterkte met die oude brompot' riep Van Beek hen na.

Ze stapten weer in de Saab en Roemer gaf gas. 'Commissaris Van Rossum wil de kring van ingewijden op dit onderzoek zo beperkt mogelijk houden' zei hij. 'Ik stel voor dat we ons bij mij thuis op het dossier inlezen. Van Rossum wil ook niet dat we de dossiers open en bloot op kantoor achterlaten'. Abdel El Jazouli kon dat wel plaatsen. 'In Rotterdam kwam er veel te vaak informatie terecht bij partijen die daar niets mee te maken hadden. Dus zolang we dat kunnen vermijden, lijkt me dat een prima plan. Maar uiteindelijk zullen we er toch meer mensen bij moeten betrekken'. 'Onvermijdelijk' beaamde Bosch. 'Maar voor nu moet het maar even zo'.

Ze reden naar Beundele, één van de grotere kernen en zo'n vijftien kilometer van Pokhengelderzand verwijderd. Bosch bleek daar een jaren dertig woning te bezitten, net buiten het centrum van het dorp. Hij ging El Jazouli voor naar binnen en zei verontschuldigend 'Als ik had geweten dat je zou komen, had ik wat opgeruimd. Verontschuldig mijn vrijgezellen huishouden Abdel'. Deze stapte achter Roemer de woonkamer binnen en constateerde dat het met de rommel erg meeviel. Integendeel, alles was pijnlijk netjes opgeruimd. Ze gingen aan de kleine eettafel zitten en begonnen aan de bestudering van het dossier van de Utrechtse collega's.

2 Het dossier

Beide inspecteurs waren onder de indruk van de omvang en de details van het dossier. Wat men had ontdekt in Utrecht, kwam op het volgende neer. Er was sprake van een vrij grote en goed georganiseerde bende, die zich in eerste instantie uitsluitend had beziggehouden met de handel in drugs. In een later stadium was men begonnen naast geïmporteerde drugs ook zelf te produceren. Voor zover te achterhalen was geweest, heerste er een strikte scheiding tussen de producerende en de verhandelende tak van de organisatie. Wel wees alles erop, dat er sprake was van één kopstuk voor de totale organisatie, maar daaronder had elk van de beide takken zijn eigen hiërarchie.

De Utrechtse politie had vastgesteld, dat binnen de handelstak sprake was van een aantal handelaren, die leverden aan vele drugsdealers. Verder was gebleken, dat er een behoorlijk grote groep geweldplegers deel uitmaakte van de organisatie. Die groep had er gedurende de afgelopen jaren geleidelijk aan voor gezorgd dat de gehele Utrechtse straathandel uitsluitend nog bevoorraad werd door de eigen bende. Was er een dealer die slim dacht te zijn door elders goedkopere waar in te slaan, dan kreeg deze bezoek van een knokploeg die precies eenmaal waarschuwde.

Zo'n waarschuwing bestond uit een ongenadig pak slaag, waarbij men ervoor zorgde het slachtoffer niet zodanig toe te takelen dat deze zijn werk niet meer kon doen. Dat zou slecht voor de omzet kunnen zijn tenslotte. Het was voorgekomen dat dealers de waarschuwing niet ter harte hadden genomen. Dat was de betreffende dealers fataal geworden. Ze waren geroutineerd geëxecuteerd. Soms neergeschoten, soms neergestoken en in een enkel geval flink verzwaaard, maar nog levend in het Amsterdam-Rijnkanaal gedumpt waar de ongelukkigen verdronken waren.

De Utrechtse collega's hadden een lange lijst met namen opgesteld van mensen, die men ervan verdacht bij de organisatie betrokken te zijn. Opgemerkt werd dat de lijst verre van compleet was. Met name de identiteiten van de hogere echelons van de organisatie ontbraken. Dat had alles te maken met het feit dat de bende er een hele strakke organisatiestructuur op na hield. De bende bestond uit een groot aantal cellen, waarbij elke cel bestond uit een coördinator en twee tot vijf overige leden. De leden kenden alleen elkaar en hun coördinator, zodat ze weinig tot niets over de rest van de organisatie konden verraden wanneer ze gearresteerd werden. De coördinator was op zijn beurt weer gewoon lid van een hoger gelegen cel enzovoort.

Het was de Utrechtse politie en met name de afdeling narcotica soms gelukt een complete cel op te pakken, maar in geen enkel geval was het gelukt de betreffende coördinator aanvullende informatie te ontlokken. Al heel snel was er in een dergelijk geval een advocaat opgedoken die de betreffende arrestanten bijstond. De Utrechtse politie was ervan overtuigd, dat zeker de coördinatoren via de advocaten instructies ontvingen om vooral te zwijgen of anders de consequenties te dragen. Het was niet zo dat er een vaste advocaat of zelfs kantoor werd ingezet door de bende. Het waren steeds andere advocaten en de Utrechtse collega's hadden er nog niet achter kunnen komen, welke boodschappen deze doorspeelden en hoe ze dat deden.

Voor wat betreft het deel van de organisatie dat drugs produceerde, was men na langdurig onderzoek tot de conclusie gekomen dat deze verschillende vestigingen had, elk in een ander deel van het land. De enige die men tot nu toe redelijk exact had kunnen lokaliseren, was dus gelegen in de gemeente Weddersum. Deze conclusie hadden de Utrechtse collega's kunnen trekken uit een gelukkig toeval. De

bende had de gewoonte voor elk transport bij een ander verhuurbedrijf een bestelbusje te huren en dit na afloop van het transport geheel schoongepoetst weer in te leveren bij de verhuurder.

Sporen waren in de busjes nooit aangetroffen; wel hadden de drugshonden kunnen vaststellen dat met de busjes drugs waren getransporteerd. Heel onlangs was er weer onderzoek gedaan naar een witte VW-bus die was gehuurd in Breukelen. Ook nu waren er geen sporen aangetroffen, maar enkele dagen na het onderzoek had de verhuurder de politie gebeld en gemeld dat hij een bekeuring voor het betreffende busje had ontvangen wegens een snelheidsovertreding. De datum klopte met de dag waarop het busje door de bende was gebruikt.

De camera waarmee de overtreiding was vastgesteld, stond opgesteld aan de doorgaande weg in Moarzijl, dat deel uitmaakte van de gemeente Weddersum. Die doorgaande weg eindigde zo'n vijf kilometer buiten Moarzijl in het kerkdorp Broezende Koe. En veel noordelijker dan Broezende Koe kon men in de provincie niet komen zonder in de Waddenzee te belanden, herinnerde Abdel El Jazouli zich uit de verhalen van zijn vrouw over haar geboortestreek. De conclusie van de Utrechtse collega's leek dus logisch; ergens in de gemeente Weddersum moest een drugsfabriek te vinden zijn.

Ergens rond drie uur 's middags ging de telefoon van Bosch. Zuchtend trok hij het mobieltje uit zijn binnenzak en nam op. 'Bosch' meldde hij zich. 'O hallo Sytsma, waar is de brand?' En naar Abdel mimend 'Het bureau, Gerben Sytsma'. Om vervolgens weer op de beller te reageren 'Waar ik zit? Op een stoel natuurlijk, geen zinnig mens gaat toch op de grond zitten? Jaja, het was maar een geintje Gerben, wat kan ik voor je doen?' El Jazouli zag Roemer's blik verduisteren. 'Is goed, ik zal het vanmiddag nog in orde maken, tot straks Sytsma'.

Abdel keek hem aan en vroeg 'Problemen?' Zijn collega antwoordde 'Het is maar wat je problemen noemt. Commissaris Van Rossum is haar beoordelingsronde aan het voorbereiden en heeft geconstateerd dat ik twee verplichte nascholingen nog niet heb voltooid. Of ik maar per omgaande de aanmeldingsformulieren wil invullen, dat geeft weer enig uitstel'.

Hij klapte de dossiermappen dicht en vervolgde 'Dus terug naar het bureau maar, die dossiers zal ik hier veilig opbergen, daar kunnen we dan later wel mee verder'. Ze liepen naar buiten en stapten in de Saab. Van Beundele naar het bureau in Heedem was het een ritje van tien minuten. Bosch parkeerde de auto en ze liepen naar binnen, waar Sytsma de inspecteur met een nijdige uitdrukking twee formulieren in de hand stopte. 'Ze hebben hier tegenwoordig ook stoelen' gromde hij. 'Hoef je niet op de grond te zitten. Mooie uitvinding hoor'. Daarna, met een knipoog naar El Jazouli 'Hopelijk neem je niet teveel van die flauwe humor over'.

Abdel lachte en beloofde zijn best te doen. Terwijl Bosch zich zette aan het invullen van zijn aanmeldingsformulieren, bleef El Jazouli nog even bij de balie hangen en maakte een praatje met Sytsma. Deze bleek al bijna twintig jaar op het bureau te werken en het klappen van de zweep te kennen.

'Commissaris Van Rossum is een prima leidinggevende' begon hij op samenzweerderige toon. 'Maar als ze ergens een broertje aan dood heeft, is het wel dat de collega's hun nascholingen niet bijhouden. En Bosch heeft er een handje van de trainingen die hem niet interesseren, over te willen slaan. Dat moet je bij Joke van Rossum dus niet doen. Eerlijk gezegd denk ik dat hem dat al een paar keer zijn promotie heeft gekost. Hij had allang hoofdinspecteur kunnen zijn, als hij zich wat meer om de regels had bekommerd'.

‘Hij lijkt me verder een aardige vent’ zei Abdel. Gerben Sytsma knikte en antwoordde ‘Dat is hij ook, maar wel eentje met een gebruiksaanwijzing. En vergis je niet, hij is de hoogst opgeleide van het bureau. Heeft Gymnasium gedaan, is daarna criminologie gaan studeren in Amsterdam en daar summa cum laude afgestudeerd. Na wat omzwervingen is hij uiteindelijk toch weer in zijn geboortestreek beland. Zonde eigenlijk, bij één van de grotere korpsen had hij het ver kunnen schoppen volgens mij’.

‘Mits hij ook daar de regels had gevolgd’ bracht Abdel naar voren. ‘Dat wel ja’ glimlachte Sytsma. ‘Maar daarover gesproken, wat brengt jou naar deze uithoek?’ El Jazouli antwoordde ‘Mijn vrouw is hier geboren en getogen en ze kon uiteindelijk niet goed aarden in Rotterdam. Zelf ben ik geboren in Schiedam, dus Rotterdam was voor mij bekend terrein. Maar toen Eva -mijn vrouw dus- aangaf dat ze echt niet kon wennen daar, besloten we deze kant op te verhuizen zodra zich een passende vacature voordeed’.

‘Wat voor werk doet je vrouw?’ wilde Gerben weten. ‘Ze werkt als consultant voor een grote adviesfirma’ antwoordde Abdel. ‘Veel van haar werk kan ze prima vanuit huis doen en ze neemt voor lief dat ze zo af en toe een flink stuk moet rijden om bij een klant te komen’. Sytsma knikte begrijpend en zei ‘Als ze hier geboren en getogen is, wist ze waar ze aan begon. Dit is zo’n beetje het einde van de wereld voor Nederlandse begrippen’.

El Jazouli moest lachen. ‘Inderdaad, toen ik tegen vrienden vertelde dat we hierheen gingen verhuizen, hebben ze er bijna een globe bij moeten pakken. We hebben een leuke woning gekocht in Underlangs. Inmiddels weet heel het dorp wie we zijn en wat we doen’. Sytsma grijnsde en zei ‘Wat? Alle vierentwintig inwoners?’ Abdel moest lachen en antwoordde ‘Drieëntwintig. Je telt het schaap van de buurvrouw mee. Maar